

Marija Avguštiner Kokalj

Pesmi

Izpustil si me, lahkokrilo ptico!

*Ujeto v Tvoje skrite preje,
omamljeno od Tvojih bledih senc,
si spustil me
iz svojih rok v iskanje,
v izžeto pesem,
v golo spakovanje;
da vidim vse oskrunjene oltarje,
da slišim vse udarce nemih vojn,
da se zarijem v tla,
brez karavane sredi te puščave
izpijem vse stopinje
potne pred seboj,
pogoltnem veter, žgoči pesek,
lastni svet ...*

*A Ti, glej, beračici tej na tleh
ovlažiš ustnice, zarišeš smeh.*

*Če bom ušla,
me ujemi
in s svojimi dlanmi objemi
to noro telo,
neumno telo,
ki beži stran,
a nima kam.
Saj dobro ve,
pa vendar gre –
to noro telo,
neumno telo –
da slepo išče
prazno prgišče.*

*Ujemi me, ne pusti me,
z vezmi pripni, oči odpri!*

Kaj bi brez Tebe tam.

*U Tvoje roke se dam.
Nočem stran.
Nočem stran.*

*Use mi pravi ne.
Rdeči ognji
na koncu vasi
otroški smeh
na hribu
pročelje hiše
nedozorele trave
v maju
neizpete melodije
nenapisane vrstice.
Vajina studenca sta predaleč.
Vajini vetrovi so prešibki.
Vajine pesmi so pretihe ...
Jaz pa tako trdno
zaupam vate!*

*In vse polzi.
Učasih kriči,
drugič molči
in stiska ustnice v daljavo.
Use mimo.*

*Nikogar ni,
ki bi segrel
ali objel
srce osamljeno, sanjavo,
ko zajechi
bolšč praznih dni,
da opoteka se majavo.*

*Samo tam daleč si
in v brezimetju,
brez urejene garderobe,
brez vse navlake naše dobe
živiš moj smeh, moj glas in jok,
da kot otrok bi stekla k tebi,
se skrila v tvojem petju, sebi
bi ubežala in ljudem
in temu blišču gnilemu,
prekletemu, lažnivemu!*

*Glej, jaz sem bilka. Ko vihar
se v moje tanko steblo zakadi,
mi od bolesti duša zaječi
in zlomljena ne dvignem se nikdar.*

*A ti si hrast in tvoje močne veje
ne uklonijo se, ko v njih boj divja,
in ko postavi v bran drevo vse, kar ima,
v njegovi krošnji zopet mir zaveje.*

*© jaz sem bilka tvojih korenin
in ti se sklanjaš nad menoj
kot nad otrokom mati;
s teboj obupa grenkih bolečin
se ni nikdar mi bati.*

*U prekletstvu čepimo,
prekletstvo želimo,
da nas ne zazebe ob dotiku peči,
da nas v notranjosti ne zaskeli,
da nas svetla luč ne zaslepi.
S krvjo čuvamo svojo praznoto,
skrbno oblačimo svojo goloto,
odpiramo usta brez besedi,
v nemiru drug drugemu tremo kosti,
v Belo Skledo pljuvamo,
očem spoznanje kljuvamo,
da nas ne ujame,
da nas ne vzame,
kot drobna bodica uniči balon ...*

*Vi vsi ste tujci v meni
znane poti neizhojene
glasne besede
neizgovorjene
kipeča življenja
nezaživeta
bolestna pesem
nezapeta.
Naj najdem vaš obraz
v Oazi zeleni
naj najdem vaš izraz
izražen v meni.*

*Ko se zagledaš v ljubljene oči,
ki so izplavale
iz tvojega in njenega telesa,
ne pusti več usodi neizbežnega slovesa
zarezati
ponovne rane v krvaveče dni.
Saj veš –
ni je razdalje,
ki je ne premagaš z Njim;
in ko se tvegajoč odpravljaš
na pot do njenega in svojega zaklada,
verjemi,
še je tu
odpuščajoč
osvobojen
predan objem,
ki ti od vekomaj
pripada.*

Ista naju boža roka.

*Ista je Lívada sončna,
kjer mladosti pot neskončna
si najdražjo pesem poje.*

*Ista Voda me napaja,
isto klasje mi oplaja
s čistostjo Skrivnosti svoje.*

*Isto vabi te Naročje,
kadar v tujem svetu noč je
in je daleč Domačija.*

*Isto te Nebo ovija.
Isti te Poljub opija,
ista te Ljubezen greje ...*

*In ko v bolečini tihi
milo ti srce zajoka,
ista
te poboža Roka.*

*Nastavljam
na piščal uho
in prisluškujem.*

*Je veter le,
ki se igrivo skozi cev trklja?
Je Tvoj obraz,
ki se mi skoz zvončkljanje solz
smehlja?*

*Ždaj se trstičje tiho je napelo.
Bo vendarle v votlino trudnega telesa
skrivnostni Spev ujelo?*

*Kje je že čas,
ko je Tvoj glas
med mlade
poljske
brazde
razigrano legel ...*

*Je trnje le,
ki krhko klasje neusmiljeno ovija?
Kdaj se razlije spet
med suho listje
ta Melodija ...?*

*vstajam
in trpim
in upam
in iščem
in se bojim
in jočem
in vztrajam
in padam
in vem
in se bojim
in klečim
in grebem
in hočem
in se bojim*

*in otroci
in mož
in vsi trpeči
in bolni
in zasramovani
in revni
in nebogljene
in zavrženi
in ranjeni
in izgubljeni
in stiskani
gremo
še enkrat
na Kalvarijo
za Teboj*

*potem pa
o Usemogočni
odpokliči
vendarle odpokliči
to nagnusno
pošastno zver*

*kajti preveč boli
neljubezen
o Jezus
neznosno boli
neljubezen
o Jezus
strahotno boli
to ostudno
prešuštvo*

*Ti
Edini*

*dahnila je vame
svojo strupeno
smrtno sapo
čisto od blizu
dotikali sva se
in druga na drugo
sikali
kot dve razjarjeni kači*

*pustiš me
in mi ne pustiš*

Živeti

*moram
in ne smem*

*v užaloščenem nerazumevanju
umikam pogled
s Tvojih oči
a kamorkoli pogledam
uzrem Tvoje obličje*

*obsojena
na Ljubezen*

*Četudi me
za devetimi gorami
in za devetimi vodami
ves svet pozabi,
Ti me ne pozabiš,
moj Gospod.*

*In če me vse oči
v prahu puščavskega peska
dremotno spregledajo,
Ti me ne spregledaš,
moj vsevidni Kralj.*

*Četudi nobeno uho
ne sliši
mojega tihega ihtenja,
Ti slišiš
vsak moj pritajeni vzdih,
moj vsečujoči Tolažnik.*

*In če nihče
nikjer
nikoli
ne bo vedel zame,
Ti,
moj veličastni vsepresegaajoči Stvarnik,
veš,
da sem
na veke
tu in čakam
Nate.*

*U kakšno zadrego me spravljaš,
moj Kralj.
Preden se ustnice plašno premaknejo
v tihi neizrekljivi prošnji,
mi velikodušno nasuješ
svojih darov,
da ne vem,
kaj z njimi.
Potem se skloniš
prav do nizkosti mojega bitja
in v vsej nebogljenosti in ranljivosti
golega otroškega telesa
prosiš za skromno zavetje
v revščini mojega srca,
kakor si v tisti rajski štalici
nekoč poprosil Marijo.
U sladkem očiščenju
se mi oko sprejemajoče dvigne k nebu.
Ues blišč in nakit
tega sveta
je ostal odvržen v kotu za staro šaro.
Nisi namreč hotel kraljevske postrežbe.
Poljubil si me kot Pepelko,
ki je v sivini zavrženega ognjišča
čakala nate.*